

2009-01-19

LS 0912-1060

Landstingsstyrelsen, ärende 10

Resultatrapport för november 2009 samt prognos för helåret 2009 för Stockholms läns landsting

Socialdemokraterna, Vänsterpartiet och Miljöpartiet föreslår landstingsstyrelsen besluta

att uppdra till landstingsstyrelsens presidium att omgående uppvakta regeringen om behovet av utökade statsbidrag till landstingssektorn för åren 2010-2012

att uppdra till hälso- och sjukvårdsnämnden att åtgärda den bristfälliga och felaktiga redovisningen av antalet patienter som väntat längre än vårdgarantin

att uppdra till landstingsstyrelsen att utreda de kvalitetsmässiga effekterna av genomförda personalminskningar i sjukvården

att i övrigt fastställa månadsbokslut för oktober 2009 samt prognos för helåret 2009.

För att säkra en trygg utveckling för Stockholmarnas sjukvård och kollektivtrafik borde brett förankrade åtgärder vidtas som säkrar finansieringen. Dels bör ett genomarbetat långsiktigt program för utveckling, finansiering och effektivisering utarbetas av landstingsstyrelsen. Dels bör regeringen utöka statsbidragen till landstingssektorn för hela perioden 2010 till 2012. Detta är nödvändigt för att förhindra ytterligare nedskärningar och säkra kvaliteten i både sjukvården och kollektivtrafiken.

De negativa effekterna av jobbkrisen verkar få som störst genomslag på landstingets skatteintäkter år 2011. Detta har den borgerliga regeringen hittills inte tagit något ansvar alls för att kompensera genom konjunkturpolitiskt nödvändiga höjningar av statsbidragen. I landstingsfullmäktiges beslutade planeringsförutsättningar för 2011 ges en total uppräknings av landstingsbidragen med rekordlåga 1 procent. För Hälso- och sjukvårdsnämnden ges ett tillskott på cirka 1 procent och för AB SL anger gällande planering en ökning av ägartillskottet om blygsamma en halv procent 2011. Dessa ekonomiska ramar är inte i närheten av att klara ens en blygsam ökning av löner och priser, utan innebär i praktiken stora nedskärningar och vad gäller SL mycket stora prisökningar för resenärerna.

2010-01-19

LS 0912-1060

Socialminister Göran Hägglunds kömiljard har uppdragats vara en bluff. De påstådda positiva effekterna är endast en följd av ett nytt sätt att rapportera in väntetider. Genom trixande och fixande med en ny kategori i väntetidsstatistiken som kallas för "självald väntan" får man bort patienter ur kösiffrorna, även fast det är fler som faktiskt väntar idag. Om man jämför vårdköerna för 2006 med de senaste kösiffrorna beräknat på samma vis som 2006, så visar det sig att köerna ökat markant. Göran Hägglund och regeringen betalar alltså ut en miljard kronor i bonus till landstingen för ökande vårdköer.

Men även om man skulle utgå från kömiljardens bluffstatistik, så har vårdköerna i SLL ökat kraftigt till följd av den borgerliga politiken. Andelen patienter som väntat längre än vårdgarantin har ökat med 72 procent sedan 2006. På frågan om man har förtroende för vården i Stockholms läns landsting är nu en mångårig trend bruten då förtroendet hos medborgarna minskade med två procentenheter under 2009 enligt Vårdbarometern. Det är ett mycket oroande trendbrott.

En del i förklaringen till de ökade vårdköerna är de personalneddragningar som gjorts under det senaste året, inte minst vid Karolinska universitetssjukhuset. Antalet årsarbetare i sjukvården har minskat under hela 2009.

Trots att tre år förflutit av mandatperioden har den borgerliga regeringen inte gett de positiva beskederna om investeringar i Stockholmsregionens kollektivtrafik. Istället har investeringarna i kollektivtrafiken blivit starkt lidande av att den borgerliga regeringen slopat det stöd om 50 procent av kostnaden för fordon och depå som SL tidigare kunnat räkna med.

Stockholmsregionens kollektivtrafik, särskilt de spårburna systemen lider av stora kapacitetsproblem. Med tanke på de utmaningar som finns på miljöområdet och när det gäller behov som följer av befolkningsökningen i regionen borde planeringen ta höjd för ett större kollektivtrafikåtagande.

Regeringens växande krav på att Stockholmsregionen ska åläggas ett mycket omfattande eget finansieringsansvar för infrastrukturinvesteringar är mycket oroväckande. I praktiken innebär detta att det sker en förskjutning av finansiering från statlig nivå till regional och lokal nivå. Detta sker i ett läge där kommunernas och landstingets ekonomiska situation blir allt mer dyster. En rimligare politik vore att återställa det statliga ekonomiska åtagandet för infrastrukturen och att omfattningen på den kommunala medfinansieringen minskas.